

איש צוות המרעידים
מקום בשק

גרים וגמצאים בפנסיה, וכנראה אין להם מה לעשות. אני בשום אופן לא מסכימה שצריך להרוג חיות בגלל שילדים משחקים איתם במדרגות.

זהו סיפורו של הבית שבשדרות גור-דאן 90. סיפור זה לא היה אפשרי בלי עזרתה הנוראה של עיריית תל-אביב, המתערבת בסיכסוכי שכנים באמצעות פקד חיה, המוכנים מייד לכל משימת חיסול. הם אינם בודקים את הרקע להזמנתם, ר' שמא משהו מבקש לחסל חשבונות באמי צעותם. הם אפילו לא מוכנים להשיב על שאלות בעניין זה.

נעמי אדרה

ראשיועץ שפירא
חיות מסוכנות

אזור תל-אביב יכול לנקום בשכניו ללא כל קושי, על-ידי חיסול חיות הבית שלהם. הוא צריך רק להזמין את פקחי העיריה, והם אינם משיבים לשאלות האזרחים

סוקו העיקרי, כפי שהסביר לי, הוא לטפל בבית. הוא ראש ועדה הבית, ורוצה שיהיה שם סדר. דקות אחרי שהתחילה השיחה בינינו, הבחנתי פתאום בכלב קטן שחלף בריצה בחדר. שפירא לקח מייד חובט שטחים והתחיל לרוץ אחרי הכלב בחדר האחר. הוא כנראה הצליח לחבוט בו, והכי לב ייבב. כאשר שאלתי אותו לשם מה הוא צריך כלב, השיב שפירא שבתו הי' ביאה את הכלב הביתה, אך הוא אינו מסתדר איתו. הכלב שוכב כל יום עד הי' שעה 7.30 בערב מתחת למיטה, עד שבאה בתו או אשתו הביתה, והן מוציאות את הכלב לטיול.

ביקשתי שיביא את הכלב כדי שאוכל לצלם אותו. שפירא התחיל לרוץ בין ה' חדרים בדירה, כשהכלב בורח מפניו, ומס' תחר מתחת לשולחן, או מתחת למיטה. היה עלי לכרוע על הריצפה כדי לצלם את הכלב שהיה מתחת למיטה.

שפירא התלונן על השכנים שגורמים לו נזק ועוול בכך שהם מאכילים חתולים.

סיפור שפירא:

„הבעיות עם החתולים נמשכות זמן רב. המישפחה הזאת, מישפחת טריכטר, חר' בבת חתולים. זה מתבטא בשני דברים: הם זורקים אוכל לחתולים מהדירה ומהגג, והבת הקטנה שלהם אוספת חתולים מהח' צרות בסביבה ומגדלת אותם על הגג. פעמיים-שלוש הגיעו הליכודן והסידורן למימדים כאלה, שאי-אפשר היה לסבול יותר. החתולים עשו את הצרכים שלהם ממש ליד הדלתות, ואז פניתי למחלקה ה' ווטרינרית ולמשטרה.

הפעולה שלנו ביום שישי היתה בגלל שני חתולים שהתמקמו בחדר-המדרגות ועשו שם את צרכיהם. החתולים התנהגו

השקים כשהם עוד מפרפרים ומתעוותים, ואת החתולים שלהם לא נמצא מקום הם דחפו לפחי האשפה. וסגרו עליהם את המיכסים עד שנחנקו.

הצלחנו להוציא כמה חתולים מהפחים לפני שהם מתו, ורצנו איתם לרופא ה' ווטרינרי. הצלחנו להציל שתי חתולות ש' היו להן גורים.

טילפנתי לרופאה האחראית בשירות הווטרינרי, ואמרתי לה שלא ייתכן שיהרגו חיות סתם כך, רק בגלל שיש לנו כאן שכנים שרוצים לגנוח אותנו ולגרום צער לילדים. היא הבטיחה לי שתיתק את ה' מיקרה לתשומת ליבה. היא אמרה שלא ידעה שהפנייה לעיריה היתה על רקע של סיכסוך שכנים.

באותו יום, בשעות אחרי-הצהריים, רא' נז חתולים נוספים מסתובבים כשהם כוש' לים ורועדים בחצר. נזכרתי שכאשר ש' אלתי את הפקח באיזה רעל הם משתמ' שים, הוא אמר לי שהם רק מסממים את החתולים ולוקחים אותם ללבנון כדי ש' יאכלו שם עכברים.

הנורא שבכל העניין הוא, שפקחי ה' עיריה, המקבלים את תלונותיהם של שפ' רא ושיינין, כבר התפרסו על ארבע חצ' רות סמוכות. גבריאל שפירא עומד לו בינ' תיים בחלון ביתו כשהחיוך קטן של ניצחון על שפתיו, למראה הבכי של הילדים בס' ביבה. אבל אנחנו לא יודעים למי אפשר לפנות, ואיך אפשר לעצור את הקטל ה' זה.

בינתיים ממשיך שפירא להטריד אותנו. מצאנו זבל ליד הדלת שלנו, דבק-מגע שנמרח על המדרגות, וסמרטוטים ספוגי' שתן. פעם אחת הוא העיז לעלות לכאן, וכאשר פתחתי את הדלת, הוא ריסס את

קים בבית כלב המסוכן לציבור. גם פקחי העיריה באו לבקר כמה פעמים, עד שה' חיל העניין להצחק גם אותם, והם חדלו לבוא. הפסיקו להתייחס לתלונות נגד מישפחת טריכטר.

חוזה טריכטר ממשיכה בסיפוי רה:

גבריאל שפירא ממשיך לבעוט בכלב שלנו, וזאת עושה גם אשתו חנה, כאשר הכלב עובר במדרגות. הוא נוהג לעמוד ב' חדר-המדרגות ולחייך ישר לתוך פני כ' שאני עוברת. כבר נמאס לי לפנות למי' טרה.

לפני זמן-מה היה המיקרה עם החתול. בתי, אוסנת, אהבת חתולים. היא מצאה גורי-חתולים שאמו מתה, והאכילה אותו בעזרת מזלף. השכנים התלוננו, וכאשר הגיע יום אחד פקח מטעם העיריה, ירדה אחת השכנות, והיא יחד עם שפירא אמרו לפקח: „תרעיל. החתולים מפרעים לנו“.

במיקרה שמעתי צעקות בחדר-המדרגות ולקחתי את הגור. החזקתי אותו בבית, עד שהפקח הלך.

בחצר היה גם חתול ג'ינג'י יפהפה, ש' הילדה האכילה. יום אחד מצאה אותו אוסנת תלוי, עם חבל על צווארו. היא היתה בהלם במשך כמה ימים. חתולה אחרת שהיתה לנו נרדמה בלילה ליד דלת-הכניסה. בבוקר מצא אותה בעלי ליד המרתף, כשגבה שבור. הד"ר זאב שיינר, שאליו הבאנו את החתולה, הסביר לנו ש' לפי צורת השברים הועפה החתולה בכוח מן הקומה הרביעית. השקענו הון בטיפול בחתולה הפצועה, אבל ללא הועיל. אי-אפשר היה כבר לאחות את השברים. ערכתי חקירה משלי, ושכנה סיפרה לי שכאשר היא ליוותה חברים לדלת-הכניסה

טריכטר עם בתה והכלב נרו
זנב על הדלת

קצר והחתולה המורעלת
חור בגרון

בצורה תוקפנית והפחידו את דיירי הבית שלנו. חתול הוא חיה מסוכנת כשהיא מס' תובטת חופשי. זאת יודעים גם בעיריה, ולכן הם פועלים נגדם.

יש לנו בעיות עם גברת טריכטר. היא שונאת אנשים מעבר לגיל 50, ולכל זה יכול להיות רק פיתרון אחד — שמישפ' חת טריכטר תסכים לעזוב ולעבור דירה.

עד כאן דבריו של שפירא.

הוא היה הדובר היחיד, השניים האחר' רים ישבו לידו והינהגו בראשיהם. כש' סיים, יצאה הגברת קולנר מן הדירה והביאה צעירה בלונדית, שנראתה מבוהלת מאוד. זו היתה דבי רן, דיירת בבניין, שהיתה לה דירה בשכירות חודשית. השלושה ניסו לשכנע אותה לספר לי על הוועות של חדר-המדרגות.

דבי רן הזמינה אותי לדירתה, הסמוכה לדירת טריכטר. היא אמרה: „אין לי עניין עם חתולים. אני אהבת חיות. אני פוחדת רק להסתבך עם השכנים האלה. הם מבו'

פני עם פליט ואמר: תנשמי כמו ג'וק. אני יודעת שקשה להאמין לכל זה, אבל לצערי זו המציאות שבה אנו חיים בתל-אביב.

עד כאן דבריה של חוזה טריכטר.

„חתול הוא חיה מסוכנת“

ל רדתי במדרגות, וצלצלתי בדלת דירתו של גבריאל שפירא. הוא פתח את הדלת בחשדנות, אבל הכניס אותי לדירה, והושיב אותי בחדר שחריטיו היו מוגפים. הוא ביקש לקרוא לשני שכנים נוספים, שהם „פעילים“ בעניין החתולים, וכעבור כמה דקות הוא שב עם אלכסנדר שיינין בן ה-82, ועם שכנה שלה הוא קרא „גברת קולנר“.

שפירא הוא גבר גבוה בשנות ה-60 לחייו. מזה עשר שנים אינו עובד, ועי'

לבניין, ב-12 וחצי אחרי חצות, היא ראתה את אחד השכנים מסתתר ליד הדלת ב' קומה שלי. מה הוא חיפש שם בשעה כ' זאת? הוא גר בקומה אחרת. אבל הוכחה אחרת אין לי.

הילדות שלי פוחדות להסתובב בחדר המדרגות, ובכל יום, כשהן חוזרות מבית הספר, הן שואלות אותי אם לא קרה משהו היום, עם השכנים שפירא ושיינין.

בחופש הגדול, השנה, נסענו לכמה ש' בעזרת לחור'. ביום שישי, יומיים אחרי שחזרנו, הגיעו אנשי העיריה ופיתרו רעל לחתולים. על מיבצע ההרעלה פיקחו גב' ריאל שפירא ואשתו חנה. יחד איתם היה גם אלכסנדר שיינין הקשיש. אני ר' השכנים מהחצרות הסמוכות, שהיינו עדים לזוועה הזאת, צעקנו והתרענו, אך פקחי העיריה לא התחשבו בנו כלל. הם חיסלו עשרות חתולים. לא היה להם מספיק מקום בשקים לכל החתולים שהם חיסלו כאן. הם דחפו את החתולים המסכנים לתוך